

Straffeloven for at ramme den Slags Ting, saa tror jeg i Virkeligheden heller ikke, at vi behøve mere.

Den ærede Justitsminister mente, at fra det Udgangspunkt, jeg tog, nemlig, at man ikke skal gribe mere ind i Borgernes Frihed end nødvendig, maatte man komme til den Konsekvens, at det heller ikke skulde være forbudt at forhandle virkelige Lotteriscedler for udenlandske Lotterier her i Landet. Jeg maa tilstaa, jeg havde egentlig altid ment, at Grunden til, at det var forbudt at sælge fremmede Lotteriscedler her i Landet, agentere for dem eller at avertere med dem, var egentlig Hensynet til Staten som Klasselotteriforstander. Staten, Lovgivningsmagten, har ment, at det egentlige Lotterispil burde forbydes; men da man maa tage Hensyn til Menneskenes Tilbøjeligheder, indlader Staten sig selv paa at oprette et Lotteri, og saa er det ganske konsekvent, at man siger, at saa maa andre ikke kolligere eller agentere for fremmede Lotterier. Men det behøver ikke at strækkes videre; hvad der ikke er Lotteri, falder ikke ind derunder. — Jeg tror, at den meget ærede Justitsministers Misforstaaelse i denne Sag er den, som er kommen frem i hans første Foredrag i Dag, da han talte om disse Præmielodder, som om det var Lotteriscedler. Det er slet ikke Lotteriscedler. De have et vist Moment tilfælles med disse, nemlig den Hæder, der er tilstede; men det have de tilfælles med saa mange andre Ting, der dog ikke ere forbudte.

Jeg ønsker dernæst at bemærke, at efter hvad der er sagt mig fra kjendte Steder, eksisterer der ikke Præmieobligationer eller Præmielodder, som ere rentebærende, med en lavere Rente end netop $2\frac{1}{2}$ pCt., saa hvis den ærede Justitsminister mener, at man kan gaa ned under $2\frac{1}{2}$ pCt. eller tage dem med, saa kan man lige saa godt blive ved den almindelige Destinktion og sige: rentebærende eller ikke-rentebærende; thi faktisk er der ingen af disse Præmielodder, som lyde paa en mindre Rente end $2\frac{1}{2}$ pCt. Men hvor lidet rationelt dette Kriterium med Rentefoden er, fremgaar navnlig af den Omstændighed, at de allerfleste ikke-rentebærende Papirer komme ud det ene Aar efter det andet, med en højere Minimumsudtrækning, saa at et Beløb, der omtrent svarer til Renten, lægges til hvert Aar, og enten Renten udbetales særskilt ved en Kupon, eller det samme Beløb lægges til det Minimumsbeløb, der udtrækkes efterhaanden, det bliver i Virkeligheden det samme. Om Hæderen eller Chancerne ere noget større eller mindre, kan ikke blive kriterielt, det kan ikke blive derpaa, det kommer an. Og hvis den ærede Mini-

ster ikke kan finde noget andet Kriterium end rentebærende eller ikke-rentebærende Præmieobligationer eller et vist Minimum af Renten, saa er dette Bevis paa, at man her er kommet ind paa et vildsomt Gebet, hvor man erkender, at man let kan komme til at ramme noget, som ikke burde rammes. Naar det er Tilfældet, saa vil jeg trække den Konsekvens at sige: Lad os lade være at røre ved den Ting. Lad det gaa, som det har gaaet i mange Aar uden anden Ulempe end den, jeg har fremhævet, og som jeg mener, man kan ramme baade ved Klasselotteriloven og ved Straffeloven. Det bliver altsaa det eventuelle Udvalgs Opgave sammen med den ærede Justitsminister at se, om man virkelig kan finde et Kriterium, hvorefter man kan faa en Lov ud, som ikke rammer, hvad der ikke bør rammes, og saa maatte Bestemmelser, hvorved man kan slaa skarpt ned paa den Svindel, som uivilligst staar i Forbindelse med afstillelige af disse Præmielodder.

Justitsministeren (Melleman): Med Hensyn til Spørgsmaalet om Retten til at deltage i enkelte Trækninger er der slet ingen Tvivl om, at det beror ikke paa, om man efter Lotteriloven kan kalde det Lotteri eller ikke. Loven af 6te Marts 1869 § 4 siger: „Under samme Straf, som den i § 2 fastsatte, forbydes det her i Landet særskilt at afhænde eller udbyde til Salg Retten til for en enkelt eller enkelte Trækninger at deltage i Gevinstfordelingen efter udenlandske, saakaldte Præmieobligationer, eller andre dermed i Klasse staaende Obligationer.“ Det er netop disse Udtryk, Lovforslaget har valgt, fordi det er dem, der forekomme i Loven af 1869 § 4. — Hvad angaar den Betragtning, at de ikke-rentebærende Præmieobligationer i Virkeligheden skulde give Folk deres Rente derved, at den blev lagt til saaledes, at enhver ved Udtrækningen alligevel en Gang i Livens Løb fik Rente, saa er det en Umulighed, at det kan hænge saadan sammen. For hvis det var Tilfældet, blev der intet at lave Præmier af. Det er indlysende, at saadan er det ikke, men det er saaledes, at den Rente, som de enkelte Købere af Obligationerne gaa glip af, enten ved slet ikke at faa nogen Rente eller ved at faa en Rente, der er lavere end den, som de ellers ville faa, bruges til at lave Præmier af. Saaledes som den ærede Valer siger, kan det altsaa ikke være. Det kan man sige sig selv uden i øvrigt at kende noget til det Forhold. Men det, som jeg mener berettiger til at stille Præmieobligationerne i Klasse med Lotteriscedler, er, at de ikke købes, fordi Folk ville anbringe deres Penge, men fordi man ønsker at spille